

SOCIETAT

El jove caiman i les bèsties que he conegut

PFG

Situem-nos: 11 de setembre Diada Nacional de Catalunya. A la zona obaga de la serralada de Collserola, vessant vallesana, més concretament al pantà del costat de la masia santcugatena de Can Borrell, dues famílies de Ciutat Meridiana que contemplaven les carpes, s'adonen que els ulls i el

morro curt d'un cocodril sura com un submarí. No s'ho poden creure. Engrescats, amb una canya i un cordill sobrer collit del terra, fan una llaçada amb la qual caçar el rèptil. L'animaló, en sentir-se encotillat, enutjat i rebec, els etziba una queixalada que espanta el caçador amateur. Jove i salvatge, resulta ser un caiman yacaré que amida 90 centímetres. L'animal el recuperen els experts i el porten al Centre de Recuperació d'Amfibis i Rèptils de Catalunya (CRAC), situat a Masquefa. Acaba l'aventura. La gent es pregunta: Quina bèstia salvatge amb dues mans, dos peus i mig gram de cervell, fou capaç de treure del seu hàbitat natural el rèptil, amagar-lo a l'equipatge i portar-lo des de Suda-mèrica?. Extraditat a un ambient hostil des del seu món tropical, el yacaré que en fer-se gran amidaria dos metres i mig de llargada, podria haver acabat submergit en una claveguera de l'Eixample, o a la riba del riu Ripoll (on hagués mort enverinat per les aigües fecals-químiques). És a dir: ha tingut molta sort d'anar a romandre a una residència de quatre estrelles per a amfibis i rèptils orfes de pare, mare i pàtria, malgrat no gaudir de l'Amazones o l'Orinoco per distreure's i fer vida normal.

En llegir la notícia vaig pensar : "Tate!!! , vet aquí, l'alcalde Bustos ha començat a poblar el futur zoològic de Sabadell, i en Clos li ha enviat el primer caiman hores abans de plegar, no fos cas que el seu Hereu se'n desentengués. Impossible -em vaig autoflagel·lar-el tema està políticament aparcat".

Boa medieval: És diumenge, 17 de setembre. A la Plaça d' Octavià, davant el monestir de Sant Cugat, han muntat un mercat medieval. Un ensinistrador de serps presenta una boa (o era una pitó?) que és l'atracció de menuts i grans. Es penja i s'entortolliga el bitxo per tot el seu cos. Uf!!!, ens convida a passar la mà per damunt d'aquella pell llefiscosa.

És dilluns, finals de setembre. Faig balanç de coses diverses. En un moment donat, penso que ja és hora de saber quants animals irracionals m'he trobat per la vida. Com sia que sóc fill del vessant solell del Collserola, he tingut una doble militància d'excursionista a un costat i l'altre de la serralada. Ara, corprès i enutjat per la barbaritat dels neocons del turisme, m'afanyo a anotar el meu contacte amb les feres ferotges. (La més ferotge,

d'entrada, la que subtilment esmenta l'Ovidi Montllor a la cançó-poema).

Com a exemple primer : autobiografia autoritzada, les aventures d'un xicot dels anys 1954-1956

Can Baró: Masia datada el 1666. Els nanos anem a veure-hi les vaques i el toro que pasturen per la vessant de Sant Pere Màrtir, al terme del meu poble: Sant Just Desvern, prop Vallvidrera. Els més atrevits s'hi acosten a tocar-li la cua a una pacífica vaca. El toro és lluny i la seva bravura queda en un no res. Després entrem a l'interior de la mina del Pou del Vernís i altra volta a la superfície pugem fins al castell derruït de Sant Pere, al costat de les incipients antenes de la instal·lació militar. Ens foragitem. Pas a pas anem a passejar per les atraccions del Tibidabo, ja que aleshores l'entrada era gratuïta.

Can Carbonell: Masia datada el 1304. Anem fins a la Font de la Noguera. Entrem a la mina. Al costat del reguerol d'aigua, unes quantes salamandres fan la becaina. Amfibi formós i elegant ; com vestit de nit, amb la seva pell negra i groga. És com una mena de dragonet inofensiu. Sortim sense abeurar-nos. Un pagès que ens escolta sobre el fàstic que ens fa l'aigua contaminada, ens renya : "No tingueu cap mena de por, on hi han salamandres vol dir que l'aigua és bona, en podeu beure". El misatge em va quedar gravat. Mai més, però, he trobat cap salamandra al costat de les fonts. La majoria de les vegades m'he quedat sec de gola davant el dubte de no trobar l'amfibi benefactor.

Aquell mateix dia, o bé un altre de vacances, una colla de xicots estem asseguts damunt unes roques; de cop i volta en Quim fa un crit esgarrifós : un escorpí acaba de picar-lo. Amb una pedra aixafem l'aràcnid que té color de fang i l'ungla punxeguda i verinosa. Cuita-corrents portem el company al consultori mèdic. No passa res.

Sovint un dels jocs preferits era el de comptar les petjades, el rastre de es serps pel camí de **Can Padrosa**. Alguna de petita se'ns escapava per entre la bardissa i el fonoll, llevat d'aquell llangardaix verd i d'un parell de pams que ens va saludar des dels esbarzers prop de **Can Merlès** (als camps de l'horta, on Mn. Cinto Verdguer hi escriví un poema líric als seus tarongers, hi van plantat pistes de tennis els anys 60s)

La guineu de Riells: De més grans, potser 16 ó 17 anys, la mateixa colla fundàrem "l'Agrupament Escolta Doctor Tenas". Érem la Patrulla Esquirols. D'excursió a Riells —prop de Breda, encara no coneguda com la televisiva Ventdelpla— fórem rebuts pel capellà, patriota i poeta : Mn. Pere Ribot i Sunyer. Després de santificar la festa amb la missa i rebre els consells de l'eclesiàstic, els "minyons de muntanya" organitzàrem l'acampada en un bell indret d'aquella costa del Montseny. Cap al tard, decidírem cuinar una sopa i ous ferrats. En un moment en què entràrem a la tenda una guineu es va acostar per tastar els ous oliosos. L'espantem. L'animal, gens poruc, ens planta cara i gosa acabar-se el nostre sopar. De grans, en recordar l'anècdota amb els amics de l'Agrupament, sempre ens ha quedat el dubte raonable de saber del cert si vàrem veure una guineu o bé era un gos famèlic.

L'Arrabassada: Ara ja sóc gran. Un home fet i dret. A finals dels 80s baixava tranquil al volant del cotxe per la carretera de l'Arrabassada. Era estiu, dos quarts de tres. L'arbrada evitava el sol de juliol dins d'aquell vehicle sense aire fred. Entre el trencall a Sant Medir i la urbanització "Sol i Aire", un senglar creua la carretera en una de les poques rectes. Des de lluny, redueixo la marxa. Es planta al mig de la ruta i en veure un "animal metàl·lic" se'n va per l'altre costat de la cuneta. Anava sol, sense família, al contrari del que sol ésser habitual.

L'Esquirol i la merla: Encara recordo el dia en què, recent instal·lat a la caseta i el jardinet (1987), va aparèixer un esquirol que ens mirava i mirava durant ben bé 3 minuts. Marró de pelatge, il·lustrós i amb la cua més gran que ell mateix, feu una ullada inquisidora i continuà el seu camí. Les merles sovintegen ; negres els mascles amb bec groc, i grisoses les femelles. Canten que enamoren i son molt entremaliades. No els fa por res. Un dia (2004) em desperta de la capcinejada un soroll metàl·lic. Endeveno que és un ocell que s'ha esmunyit per la xemeneia. Obro portes finestres, abaixo pausadament la trapa i surt a cent per hora una merla encara més negra pel sutge, que es dóna un cop contra el sostre i amb una visió fugaç encerta a volar per les obertures que són la llibertat preuada.

Porc senglar a domicili : Essent periodista sabadellenc, tenia la gran sort de comptar amb un fotògraf treballador, amical i fora de sèrie : Pere Farran. Era tan conegut, que els caçadors de peces importants s'acostaven fins al seu bar del carrer Tenerife (Merinals) perquè els fes la foto per a la posteritat i, a poder ser, "colar-la" al diari. Una de les més espectaculars fou la d'un porc senglar caçat a Sant Llorenç del Munt. Talment com a les tires del TBO el transportaren penjat del semaler que recolzaven a les espatlles dels dos cofois tiradors. La bèstia pesava els seus bons 90 quilos i, efectivament, era mereixedora d'una portada periodística.

Cocodril al Nil : Ara m'allunyo del país. No els vull cansar amb les meves animalades domèstiques. Posats a fer, també he estat un turista accidental pujant i baixant el Nil (finals d'abril, primers de maig 2006) Al poblat Nubi ens "clikaren" per a la posteritat amb un cocodril menut de 60 centímetres i amb el morro lligat. En cap moment ens digueren de comprar-lo; els resultava més rendible cobrar-ne 1€ per cada imatge digital.

Torno a l'inici : Per què provocar patiments psíquics i físics als animals que els d'aquí adquirim com si fos una joguina?. Una bèstia salvatge que en fer-se adulta tirarem per la claveguera o a la bassa de Can Borrell? Quina necessitat en tenim?. Tot plegat a estones som uns salvatges.

Coll d'Estenalles: El Collserola està protegit. El projectat Corredor Verd d'enllaç amb Sant Llorenç és una necessitat urgent. La carretera projectada des del Coll d'Estenalles fins El Pont de Vilomara dins del Parc Natural de Sant Llorenç de Munt, una nova manera de traumatitzar fins a exterminar-les, unes 2000 alzines i tones i més tones de vegetació, terra i roca remogudes en benefici del progrés. A més a més els animalons hauran de fugir del seu hàbitat natural mitjançant migracions ; marxar cap a un destí incert, com el del caiman rescatat del pantà de Can Borrell. El documental del rèptil, m'ha motivat a fer aquest repàs "animal" de la meua vida : De Collserola al Montseny passant pel Nil. Perdoneu que us hagi parlat en primera persona.

He oblidat parlar-vos de les "altres bèsties" que neixen, viuen, es reproduïxen i moren a un costat i l'altre del Collserola. Totes racionals, naturalment. Amb elles ensopeguem a diari en el bosc frondós de la civilització urbana. És un final feliç: Com a "Las Minas del Rey Salomón". 🐾